

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

ROČNÍK 26

ČÍSLO 3

ZÁŘÍ 2022

Co se děje ve sboru?

Staršovstvo pravidelně zasjedá a řeší otázky chodu sboru. Například:

Příprava různých akcí

Noc kostelů, setkání rodin s dětmi v Krasově, bohoslužby v Krasově, letní tábor a rodinná dovolená, ekumenická akce pro děti Pod nebem, která se nakonec bohužel neuskutečnila, výlet na Žárový vrch, Pouť do Krasova a Dny pro Izrael.

Vizitace

Na vizitaci přijede 13.11. bratr senior Marek Zikmund se seniorátní kurátorkou Hanou Honsnejmanovou

Konvent

22.10. se bude konat konvent v Přerově. Za náš sbor se budou účastnit br. farář a br. Vladimír Strádal. Br. Jiří Marek se účastní jako člen senioreátního výboru. Mimo jiné se bude probírat plánované přerozdělení seniorátů ČCE. To bude velmi radikální v Čechách, seniorátů moravských se moc nedotkne.

Vize sboru

Po okrskové presbyterní konferenci jsme přemýšleli nad tím, jestli náš sbor má svou vizi do budoucnosti a jestli vůbec vizi potřebuje. Dohodli jsme se, že na podzim připravíme sérii rozhovorů o budoucnosti našeho sboru. Pozvání na tuto akci najdete na jiném místě tohoto Dobrého Pastýře.

Nové staršovstvo

Modlíme se za nové staršovstvo, které budeme volit na jarním sborovém shromáždění. Myslete i vy na tuto věc – prosme Pána, aby nám dal vedoucí sboru plně moudrosti a Ducha svatého. A taky se ptejte Pána, jestli zrovna

vy nemáte být těmi, kdo sbor dalších šest let povedou.

Bruntál

Otevírá se otázka spolupráce, případně i spojení se sborem v Bruntále

Debaty

Bavili jsme se o pořadu bohoslužeb, o zařazení vyznání vin a pozdravení pokoje. Vystávají i další otázky – například zda by se děti (a učitelky nedělní školy) nemohly účastnit Večeře Páně, jestli bychom neměli zvážit úpravu kostelního interiéru, který je nezměněný po několik desetiletí a možná neodpovídá současným potřebám sborového života.

Kostel památkou

Řešili jsme zařazení kostela mezi státem uznávané památky. Je to v jednaní, žádost je na ministerstvu kultury. Bude-li žádosti vyhověno, mohli bychom mít naději na dotaci na obnovu varhan. Může to však mít i odvrácenou tvář – každou změnu v kostele budou muset schválit památkáři.

Grant

Probírali jsme možnost žádat o grant z církevního grantového systému. Zva-

žovali jsme například úpravu farní zahrady, aby se tam mohly konat sborové akce nebo setkání maminek s dětmi; úpravu interiéru kostela, aby se jednodušeji proměnil v divadelní či koncertní pódium; využití krasovského kostelíku a zahrady. Nakonec se přikláníme k modernizaci ozvučení kostela. Uzávěrka je ovšem až v polovině října, takže projekt bude teprve rozpracován.

Z oprav a investic

Byla opravena rozbitá omítka na několika místech v kostele i na faře, na faře vyvedena voda na zahradu, opraven přívod elektřiny do kostela, natřeny ciferníky věžních hodin a zakoupeny dvě lavičky na farní zahradu. Děkujeme všem, kdo se podíleli na těchto pracích.

Máme zapláceno

Byly zapláceny všechny povinné odvody do ústředí církve, jak na církevní provoz, tak na plat faráře. Úspěšně splácíme dluh za zakoupení nové farní budovy a daří se financovat sborový provoz i při současném zdražování. Děkujeme všem obětavým dárčům. /šj/

Obraz z titulní strany

Tentokrát zdobí titulní stranu krásná koláž skvělého krnovského fotografa, úžasného člověka a našeho kamaráda Martina Kučery, který 7. července odešel do Boží náruče. Vzpomínku na něj a na jeho poslední vernisáž najdete na stranách 10 a 11.

Úvodník

Tentokrát cyklistický

Jedu na kole a přemýšlím, jak vhodně začít nové číslo Dobrého Pastýře. Projíždím krnovskými ulicemi, občas drncám přes hrboly a rozkopané cesty, a říkám si, že to je vlastně pěkný obrázek našeho života.

Nejdřív se člověk musí rozjet. Přehodit nohu přes štangli a rozpedálovat to pořádně, aby mě nechytil „balanc“. Vždycky, ať děláte cokoli, je nejtěžší začít – naučit se nebo vymyslet, jak na to, abych nespádl, ale abych zdárně dorazil do cíle.

Někdy se to nedaří a člověku se chce vzdát vlastně ještě dříve, než se rozjel. Je moc dobře, když se taková krize podaří překonat, protože pak to najednou jde hladce, a člověk si říká: „To jsem blázen, proč jsem s tím dělal tolik cavyků!“

A pak už jedete a vítr vám víská čupřinu (případně hladí pleš) a je to moc příjemný pocit. Až do té chvíle, než přijdou nějaké komplikace.

Třeba přijedete k přejezdu, a zrovna se spouštějí závory. I naše životní projekty někdy přibrzdí nějaká překážka, a je to jen na nás, jak se s takovou překážkou vyrovnáme. Samozřejmě můžeme skuhrat nebo nadávat, ale mnohem lepší je využít čas třeba k modlitbě a požehnání těm, kdo stojí ve stejné frontě nebo jedou v tom projíždějícím motoráčku.

Nejnepříjemnější je, když někdy narazíme na nějakého nepříjemného účastníka silničního provozu – bezohledného šoféra, co mě „ochlustne“ špínou z kaluže, nabručeného chodce, který se po mně ožene holí, když ho objíždím při přecházení ulice. V takové chvíli si člověk říká, jestli to stojí za to, jestli radši neměl zůstat doma v klidu. Jenže to bych pak vůbec nic neudělal a přišel bych o všechny ty úsměvy lidí milých a pohodových, kterých je chvála Bohu v ulicích pořád ještě většina.

A ještě poslední analogie: Už jsem byl skoro u cíle, šlapu, co mi plíce stačí, a najednou kolem mě profrčí borec zcela jiné třídy. Určitě se mi směje: „Co tady ten měkoň brzdí provoz!“ Ale ať je mu přáno, ať jede a raduje se z jízdy, dokud může. Uvědomuju si, že i já občas někoho předjedu, a pevně se rozhoduju, že se nikdy takhle nebudu posmívat pomalejším. Však i v našem „nejízdním“ životě potkáváme ty, kdo jsou silnější a rychlejší, i ty, kdo jsou slabší a nestihají. A jestli nám Pán Bůh dopřál patřit mezi ty první, využijme svou sílu, abychom ty druhé podepřeli a povzbudili.

Přeji vám jménem celé redakce hodně radosti ze všech podzimmích cest a Boží požehnání pro každý krok i pro každé šlápnutí do pedálu!

Štěpán Janča

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek. Redakční rada: Bedřich Marek, Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.

Kazatel sboru: Štěpán Janča.

Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,

Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Už zase volby!

I letos na podzim nás čekají volby – tentokrát ty, které se nás budou týkat zcela bezprostředně, volby do vedení měst a vesnic. Na plakátovacích plochách i plotech už visí chytré hlavy s různými moudry a s nejlákavějšími zaslíbeními.

Je samozřejmě na každém z nás, pro koho se rozhodne; patří to k osobní zodpovědnosti za záležitosti celé naší společnosti. Nebudeme tady rozhodně doporučovat ani hanět žádná konkrétní jména.

Ale apelujeme na vás:

1. Abyste šli volit. I když je někdy rozhodnutí těžké, je

důležité dát najevo svůj názor. Pokud nevyužijeme možnost podpořit svého kandidáta, vydělávají na tom obvykle ti, koho rozhodně do funkce protlačovat nechceme.

2. Abyste nevěřili sloganům z volebních plakátů, ale pečlivě zvážili, zda sliby, které politikové před volbami rozhazují plnými hrstmi, opravdu mohou naplnit. Jestliže někdo říká, že svou účastí v městské komunální politice vyřeší problémy celonárodní nebo dokonce celoevropské, pak buď nestydatě lže anebo je extrémně naivní. Ani jedno z toho není dobré doporučení pro vedení obce.

Prosme Pána Boha o dobré vedení našich měst i vesnic, o lidi, kteří mají úctu k právu a spravedlnosti, kteří budou rozhodovat podle vlastního svědomí a ne jen podle stranických pokynů; a kteří mají v srdci místo i pro milosrdenství a lásku k bližním. A i poté, co budou zvoleni, vyprošujme jim Boží požehnání, at rozhodují moudře a at odolají všem nástrahám a pokušením, které na takové funkcionáře číhají.

To všechno samozřejmě platí i pro volby do senátu, které nás v našem okrese taky čekají...

Štěpán Janča

Vítáme nové členy sboru a nové sourozence v Kristu

Na svatodušní neděli se oficiálními členy našeho sboru stali sestra Věřka Wdówková a bratři Marek Wdówka a Jiří Černošálek. Všechny tři dobře známe, účastní se už několik let pravidelně našich bohoslužeb. Jsme rádi, že se připojili k našemu společenství a rozhodli se vzít na sebe i zodpovědnost za jeho chod.

V červenci byl pokřtěn bratr Dušan Snášel a křestní slib daný v dětství obnovily sestry Jana Hájová a Marie Ohrádková. Vítáme je do Boží rodiny.

Zaostřeno na budoucnost!

Milé sestry a bratři, i spřátelené duše, kterým záleží na budoucnosti krnovského evangelického sboru!

Odpusťte mi zdlouhavé oslovení, ale je míněno vážně. Následující pozvání je určeno všem, kdo sami sebe zahrnují do těchto kategorií. Nezáleží, jste-li členy sboru nebo jen příznivci, jestli se pravidelně účastníte akcí na straně organizátorské nebo přicházíte příležitostně nasát kostelní atmosféru. Nemusíte být členy staršovstva ani zaměstnanci církve. Pokud máte chuť podělit se o svůj pohled na službu evangelické církve v Krnově a okolí, pokud máte chuť s ostatními dát tvar tomu, jak bude vypadat evangelické svědectví o Pánu Ježíši v našich končinách v příštích letech, udělejte si prosím čas.

„Zaostřeno na budoucnost“ je série tří rozhovorů o našem sboru. Pokaždé v neděli odpoledne od 16.00 na faře.

Minulost

Při tom prvním, 2.10. (samozřejmě 2022), chceme připomenout věci, které byly a které se stále odrážejí v současnosti. Zamyslet se nad tím, co bylo dobré, co je třeba udržet a co by zasloužilo znovuobnovit, ale i nad tím, co bylo (a možná stále je?) bolestivé, co je třeba uzdravit, možná i vyznat a odpustit.

Současnost

Druhý rozhovor, 23.10., chce zmapovat naši současnost: co děláme a co umíme, i to, co opomíjíme a co se nám nedaří. Potřebujeme identifikovat, co je nosné a co je třeba pilně pěstovat, ale taky pojmenovat problé-

my, chyby a otazníky, co nás netěší a co nám vadí. Rozhodně se nebojíme ani názorových rozdílů, naopak uvítáme jiný názor, který člověku i společenství může pomoci posunout se kupředu.

Budoucnost

Poslední z rozhovorů, 6.11. je nejdůležitější: s poučením z minulosti a v návaznosti na přítomnost budeme přemýšlet nad budoucností. Nad realitou, která nám vymezuje hřiště, ale hlavně nad vizemi, které chceme naplňovat. Budeme hovořit o obecném směřování sboru a církve, ale hlavně chceme dojít ke konkrétním věcem, které můžeme uskutečnit v nejbližších letech. Vítán je každý podnět; a ještě více je vítán každý, kdo bude mít chuť se na realizaci těchto nápadů podílet.

Možná budeme chtít změnit průběh bohoslužby, možná rozjet novou práci s dětmi, možná nás napadne nějaká myšlenka evangelizační, nebo vidíme nedostatek sociální práce, nebo...

Možností je množství nepřeborné, sami si doplňte, co tady schází. A hlavně přijďte. Nemějte obavy, že nebude každý mít možnost říct své – část rozhovorů bude probíhat v menších skupinkách, aby dostal prostor opravdu každý, kdo má co říct. Samozřejmě je ideální, když se budete moci zúčastnit všech tří setkání, ale není to podmínkou. Je nám jasné, že každý z nás je zaneprázdněn množstvím různých povinností a budeme rádi, když si uděláte čas aspoň na jedno z těchto nedělních odpolední.

Těšíme se na shledanou.

Za celé staršovstvo Štěpán Janča

Alternativní bohoslužby před kostelem

Se Štěpánem Jančou v roli faráře přišla do sboru také větší chuť dělat věci trochu jinak. Jedním z takovýchto počínů byly také bohoslužby pod širým nebem. Stalo se tak v neděli 12. června před našim evangelickým kostelem.

O reflexi tohoto experimentu jsme požádali jednoho z účastníků Luboše Horáka: „Původně měl přijet černošský kazatel z africké Ghany a ten si přál mít bohoslužbu venku. Bohužel, nedostal vízum, a tudíž nemohl přijet. Nápad uspořádat bohoslužby pod širým nebem se zalíbil a tak to už zůstalo.

Mně osobně se opravdu líbily, počasí přálo a procházející lidé, kteří mířili do Alberta, mě vůbec nerušili. Trošku jsem doufal, že se kolemjdoucí budou zastavovat a poslechnou si alespoň hezké písně, ale nestalo se. Nevadí. Myslím, že to bylo hezké svědectví. Zase by se mohlo někdy zopakovat.“ /r/

Sborová akce

Pouť do Krasova

Vůni deště, hub, ohně a grilování měla sborová akce Pouť do Krasova, kterou jsme podnikli tuto neděli 11. září. Hlavním cílem bylo sejít se v krasovském kostele, kde v 16 hodin začínal bohoslužbou program.

Putování

Pro ty, kteří se rozhodli nedělní odpoledne strávit poněkud aktivněji, byla připravena asi osmikilometrová trasa od bývalého sanatoria na Ježníku až ke krasovskému evangelickému kostelu. Putování bylo možno prožít buď v družném hovoru nebo v tiché meditační chůzi.

Za mírného deště do ježnického lesa vyrazilo devět odvážlivců, kterým byl odměnou nejen samotný pohyb na čerstvém vzduchu, přátelský hovor a tiché rozjímání, ale také nemalé houbařské úlovky.

V cíli cesty se ihned rozběhly přípravné práce. Postavit stany, sestavit stoly a lavice, připravit gril a také vybalit a naladit hudební nástroje. Ještě než začala bohoslužba, obložily sestry připravené stoly vynikajícími dobrotami z domácích zdrojů. Děkuje!

Aiónská bohoslužba

V Krasově Štěpán Janča už tradičně slaví bohoslužbu v aiónském stylu. Je to úžasný způsob jak poeticky vyjádřit a hluboce společně prožít Boží Lásku. K účasti na ní a na Boží velkorysosti a milosrdenství nás vyzývaly společné texty, krátké kázání a písničky s kytarou.

Scénka o Dřeváčcích

Po malé pauze následovala divadelní scénka o malých Dřeváčcích a hlavně o Šmudlince. Děti, ale také dospělí herci v ní velmi názorně předvedli, jak může být zhoubné, když svou hodnotu měříme tím, jak nás hodnotí ostatní lidé. Jak je bláhové honit se za pochvalami, a

jak může být i tragické trápit se špatným hodnocením.

Šmudlinka nakonec našla cestu k řezbáři, který ji za pomoci kamarádky Sáry přiměl uvěřit, že pro něj je ta nejužasnější bytost, že je zcela originální a autentická. No, ve scénce se to Šmudlince povedlo, teď ještě abychom to dokázali také v našich životech...

Muzicírování na závěr

Po další krátké přestávce začal hrát našemu sboru už dobře známý, vlastně trochu už náš domácí Tramíněk. V repertoáru se střídaly spirituály s folkem a country. A to už byl všude cítit oheň a vůně grilovaných dobrot, o což se postarali Vláda a Katka Vašířovi společně s Markem a Věrkou Wdóvkovými.

Poděkování patří celému Tramínku a všem, kdo s přípravou pomohli. Hercům, Věře Markové a Tamaře Maláčové za krásnou divadelní hru a také Lydii Jančové za přípravu masa na grilování. Speciálně je třeba poděkovat paní starostce a celému vedení obce Krasov za spolupráci a zapůjčení zahradního vybavení.

/ps/

Vernisáž koláží Martina Kučery

V neděli 3. července 2022 se uskutečnila vernisáž fotografií Martina Kučery v našem kostele. Po bohoslužbách v 11 hodin přišli ještě další zájemci o shlédnutí výstavy. Vernisáž zahájil farář Štěpán Janča krátkým úvodním slovem a písněmi (autorem některých byl on sám). Pak se slova ujal autor výstavy Martin Kučera. Výňatek z jeho proslovu:

Přátelé, děkuji, že jste přišli. Nevím, jestli ode mne uslyšíte něco krásnějšího, než byly Štěpánovy písně. Zvláště mě zasáhla jedna věta: „Kéž bláznů je na světě víc.“ Kéž je více lidí, kteří dokážou žít naplno, překračovat konvence, radovat se ze života a dělat věci, které mohou druhí odsuzovat nebo se nad nimi podívat. Na dnešek jsem připravil 40 fotografií. Všechno to

jsou koláže. Koláž je volná disciplína, kdy člověk může použít cokoliv a fotografie propojit. Jde o to, aby cílový obrázek vyjádřil něco nového, nějakou myšlenku, pocit, dojem. Jsou zde tři hlavní témata:

1. Moment, kdy se člověk dostává do tíživé situ-

ace, do utrpení, neví kudy kam a ztrácí víru v budoucnost. Vzpomínám na lidi, kteří v takových případech pomáhají, a jsem vděčný za všechny, kteří se angažují pro druhého člověka.

2. Další téma je „vyjití“. Člověk nalézá cestu dál. Najednou se otevrou dveře a vidí světlo, za kterým může jít. Vzpomínám na jeden obraz, který jsem zahlédl z okna nemocničního pokoje. Dole na chodníku byla jedna dlaždice posunutá. Úplně mě dojalo, když jsem uviděl, že v mezeře mezi dlaždicemi roste pampeliška. Jakou sílu má život! Dere se všemi možnými cestami!

3. Poslední téma je „šťěstí, naplnění“. Visí zde několik poetických a líbivých obrázků. Mým oblíbeným tématem jsou koláže, které vyjadřují blízkost: například dva lidé v prostoru. To

je pro mě silné téma. Nejsem sám. Mám vedle sebe někoho, komu na mě záleží. Je to také obraz duše a Boha. Jsem šťastný a vděčný za to, že v tomto životě jde Bůh s námi, a proto opravdu nejsme sami. Byl bych rád, kdyby se vás alespoň jeden obraz nějakým způsobem dotkl. Aby ve vašem srdci vytvořil místo, které bude cestou k hlubšímu porozumění sobě i bližním, cestou dál v tomto životě. Děkuji za pozornost.

Nevědomky se Martin takto rozloučil s naším sborem. Po ukončení vernisáže se mu udělalo zle, byl odvezen do nemocnice, kde ve čtvrtek ráno zemřel.

Martin odešel k Pánu

Martin Kučera byl milý a přátelský člověk, který žil velmi autenticky svou vírou. Jako zdravotní bratr nadlehčoval utrpení nemocným. Uměl povzbuzovat a přijímat druhé.

Miloval svou rodinu, ženě Dítě byl velkou oporou a dětem laskavým tatínkem. Na rozmanité skutečnosti života se díval z té pozitivnější stránky a s humorem. Měl mnoho vlastností, které z něj dělaly člověka, v jehož přítomnosti bylo dobře.

Vycházel ze sebe a rozdával lásku. Hledal pravdu a krásu v umění a sám tvořil. Skrze fotografie a koláže vyjadřoval bohatství svého vnitřního života. Měl vnímavou a jemnou duši a vzácnou kombinaci něhy a síly. Přijal a obdivuhodně nesl kříž nemoci, a přestože by určitě rád ještě na této zemi žil, se skromností a pokorou odešel k Pánu.

Jeho zvonivý smích a úsměv nám tu bude chybět.

„Tenkými provázky lásky mě Pán Bůh přitahoval.“

Dnes se nám představí Eva Roztomilá – žena v letech; někdy smutná, jindy veselá; věrná účastnice bohoslužeb, také všech možných sborových aktivit, schopná divadelní herečka – ochotnice a pekařka speciálního výborného chleba k Večeři Páně. Jako každý člověk dříve narozený, tak i sestra Eva toho zažila dost. V tuto chvíli je pro nás důležité, že je ochotná se s námi podělit o své vzpomínky a zážitky.

● **Sestro Evo, je skvělé, že jsi v našem společenství stálíci. Co pro tebe tento sbor křesťanů znamená a co ti dává?**

Tak na to mohu odpovědět s jistotou. Náš sbor je pro mě od začátku moje rodina. Zvláště tehdy, když se mi vlastní rodina rozpadla, byla víra v Boha a sbor křesťanů pro mě záchránná kotva. A co mi sbor dává? Dává mi vnitřní jistotu, zázemí a cítím bezpečí. Teď mluvím sama za sebe, jak já to vnímám – ve sboru je mnoho skvělých lidí a vím, že kdybych za někým přišla a prosila o pomoc, byla bych vyslyšena. Vnímám lásku, obětavost a přijetí. Možná si mnohé idealizují. Jsem založením idealistka, i když jsem v životě o mnoho ideálů přišla. Víím, že nikdo z nás není dokonalý a všichni potřebujeme Ježíšovu milost. A proto upřímně říkám, že si všech lidí ve sboru vážím.

● *Eva v roce 1971.*

● **O své minulosti občas vyprávíš, a tak vím, že pro život s Kristem ses rozhodla ve svých 50 letech. Nelituješ toho?**

Nelituji. Byla to jediná věc v životě, kterou jsem udělala dobře. Z lidského pohledu jsem ztratila všechno: rodinu, dům, zdraví. Přicházely těžké situace a nebýt Boha – jak se dnes říká – nedala bych to. Od dětství jsem věřila v Boha, ale neměla k němu žádný vztah. V mých představách byl Bůh trestající, hněvivý a hodně vzdálený. Tatínek byl katolík, maminka evangelička a po vzájemné domluvě se celá rodina přiklonila k evangelické církvi. Ovšem formálně. Nikdy jsme se doma nemodlili, ani nečet-

li Bibli. Samozřejmě to byla návštěva náboženství, nedělní školy a konfirmace. Do kostela jsme chodili o svátcích, někdy i mimo svátky. Po ukončení základní školy následovalo studium na pedagogické škole. V době, kdy se vlády ujali komunisté, nebyla myslitelná kombinace učitelství a křesťanství. Dvě spolužačky musely odejít ze školy jen proto, že se veřejně přiznaly k Bohu. Já tu odvahu neměla, ani to nebylo mé přesvědčení; zvláště v době, kdy jsem přijala funkci ředitelky školky. Práci s dětmi jsem milovala. Takový byl můj postoj: když je mi špatně, modlím se; když dobře, zapomínám. Celý život mi pořád něco chybělo a já hledala a hledala. Teprve v 50 letech jsem to „něco“ nebo spíše „NĚKOHO“ našla. Byl to Bůh a můj živý vztah k němu.

● **Říkáš, že ten pravý vztah s Bohem jsi navázala v 90. letech minulého století, v období působení kazatele Milana Moletze. Co tě nejvíce oslovilo?**

Ano, stalo se to v době působení kazatele Milana Moletze. Nebyl to však kazatel, kdo mě v mých 50 letech poprvé oslovil. Přišel předvánoční čas, já měla jít na těžkou operaci srdce a psychika dělala svoje. Rozhodla jsem se navštívit léčitelku. Čarovala nade mnou a já netušila, že se otvírám okultismu.

● *Akce Na plný plyn 2008.*

V její přítomnosti jsem se cítila bídě. „Musím se modlit,“ napadlo mě. „Ježíši, jestli opravdu jsi, víš, že této ženě nevěřím. Nevěřím tomu, co se mnou dělá. Jestli tedy existuješ, tak mi, prosím, pomoz.“ Přijela jsem domů a nic se nedělo. Pak mi došlo, že záchvaty, které přicházely ve dne v noci (sanitka mě odvážela odkudkoliv), že ty záchvaty ubývají na četnosti a síle. Sedím v obýváku a horečnatě nahlas přemýš-

lím: „Čím to je? To nechápu!“ „Vždyť jsi mě prosila a já tě slyšel,“ odpověděl zcela zřetelně jemný, sametový a tichý mužský hlas. Jako by mě zasáhl blesk a já v té chvíli věděla, že ke mně promluvil Ježíš. „Začnu chodit do kostela,“ rozhodla jsem se. Byla půlnoční. Co jsem během ní prožívala se nedá slovy popsat. Chtělo se mi plakat i smát zároveň. Po Novém roce jdu do kostela znovu. Jaké však bylo mé zděšení! „Man-

kote! Co to ti mladí udělali z chrámu Páně? Hrají na kytaru, mají ruce zdvižené, usmívají se. Kde je tichost, vážnost, úcta? Sem už nepůjdu!“ Další neděli nemám pokoj a tak mé kroky znovu směřují do kostela. Tentokrát to v mých očích už bylo jiné. Začalo se mi tady líbit. „Tihle lidé mají něco, co já ne. Něco z nich září. Proč to nemám já?“ A začala jsem přicházet do společenství. Tak takovými tenkými provázky

lásky mě Pán Bůh přitahoval a já začala prožívat euforii. Do Ježíše jsem se doslova zamilovala. Přínosem pro mě byly kurzy „Základy křesťanství“, které vedl Milan Moletz a tak i mně ukazoval cestu k Bohu. Jarmilka a Broněk Kielarovi mi také zpočátku velmi pomáhali a byli svědky mého vyznávání hříčů. Takhle jsem nastoupila cestu za Kristem, který nám slibuje, že dorazíme bezpečně do cíle, ale neslibuje nám, že cesta bude pohodlná.

● **Sestro Evo, od té doby uteklo více než 30 let. Dalo by se říct, že jsi již starousedlice a můžeš hodnotit. Na jaké období sboru nejraději vzpomínáš?**

Nejraději vzpomínám na období působení faráře Radovana Rosického. Zažila

jsem s ním chvíle a akce, na které se nezapomíná. I s Kielarovými jsem zažila mnohé krásné návštěvy u nemocných, pastorační rozhovory a učila jsem se od nich. Kielarovi byli křesťany v pravém slova smyslu. Zároveň ale musím říct, na které období nerada vzpomínám. Byl rok 1995 – rok rozdělení sboru, kdy velká část nadějných, mladých lidí odešla do Křesťanského společenství. Já se k odchodu přiklání také, ale nebyla jsem si jistá, jestli je to Boží vůle. V sobotu, den před definitivním rozhodnutím, otevřu Bibli v naději, že najdu odpověď a čtu: „Každý ať zůstává v tom postavení, ve kterém byl povolán“ (1.Korintským 7,20). Dobře. Bůh mě postavil do evangelické církve, tedy zůstanu. Tak jsem to vníma-

la. V neděli vejdu do kostela, v lavici sedí rodina Markova, Maláčova a ještě pár lidí. Dosedla jsem do lavice celá přepadlá. Po chvíli za mnou přišla Jarka Šalová: „Evo, nebuď smutná. Tak, jak jsou teď lavice prázdné, dá Bůh, že jednou budou zase plné.“ Při pohledu zpět přiznávám: někdy se nám zdá, že jsme se dostali na tmavou stezku za Bohem. Ta tma je však v našich očích, ne však na Boží stezce.

● **Teď jsi na zaslouženém odpočinku a můžeš hodnotit i osobní život. Čeho nejvíce lituješ a v čem se ti hodně dařilo?**

Mně se v životě moc nedařilo. Určitě také mou vinou. Snad mohu říct, že se mi malinko dařilo v mém milovaném povolání. A čeho lituji? Co budu živa, nikdy nepře-

stanu litovat každé hodiny, dne, roku, který jsem neprožila s Bohem. Je mi také moc a moc líto toho, že jsem své děti nevedla k Bohu. Pro mě to bylo těžké rozhodování: Mám dětem říct o Bohu nebo ne? Ve škole budou slyšet něco jiného! Co je lepší? Bohužel jsem se rozhodla pro horší variantu – tedy mlčet. Tento velký hřích jsem Bohu vyznala a věřím, že mi odpustil. Avšak následky svého špatného rozhodnutí teď musím nést. A také ještě lituji toho, že v době, kdy jsem přijala Krista, ve své euforii jsem svému bývalému manželovi často mluvila o Bohu, četla mu krásné verše z Bible a tak asi „tlačila na pilu“ více než bylo zdrávo. Nedošlo mi, že asi ještě nepřišel jeho čas a neměl pro Boží zvěst otevřené srdce, ještě se ho nedotkl Boží Duch. Hodně mě mrzely pomlvy, které můj bývalý manžel o mně šířil mezi sousedy a známými: „Ona se dala do sekty, chce prodat dům i náš majetek a peníze dát sektě.“ Tím měl na mysli místní sbor evangelické církve. Lidé mu uvěřili a postupně se ode mne odvraceli. Odpuštěla jsem mu.

● **Jako by chtěl proti tobě bojovat. Četla jsem hezkou myšlenku Cypriána z Kartága: „Proti křesťanu, který doufá v Boha, lze bojovat, ale nikoli přemoci.“ To platí jistě i o tobě. Teď se tě ještě zeptám. Jako naše presbyterka, co bys přála zdejším sboru? Co nám schází?**

Mám moc, moc velká přání. Přála bych mu nové vylištěné moci Ducha svatého, nové probuzení. Někdy se mi zdá,

● *Eva Roztomilá se svou dcerou a zetěm.*

že jsme spokojeni sami se sebou, že z nás – i ze mě - vyprchalo nadšení pro Krista, že máme malou touhu podobat se Mu. A tak prosím, aby nám Pán Bůh dal nový impuls, aby nám – i mně – vrátil tu první lásku k Němu. Asi jsme ji opustili. Také bych našemu společenství přála, abychom se více uměli navzájem přijímat s našimi chybami a selháními, tak jak nás přijímá Ježíš, abychom se hned neuráželi pro nevhodné slovíčko, dovedli si odpouštět, jednat a mluvit s láskou. Vždyť nás k tomu opravdu vybízí sám Pán Ježíš Kristus.

● **Sestro Evo, jak správně předpokládáš, teď je na řadě tvůj oblíbený biblický verš. Můžeš nám ho říct?**

Jak šel život, ožívaly pro mě biblické verše podle aktuální situace, ve které jsem se nalézala. „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří nezahynul, ale měl ži-

vot věčný.“ Tak nádherný, povzbudivý verš z Janova evangelia 3,16, který jsem poprvé zaslechla! Na začátku mé cesty s Bohem mě moc oslovoval Žalm 30, 2-6: „Bože, vytáhl jsi mě z hlubin...“, také Izaiáš 43 kapitola: „Neboj se, jsem s tebou...“. Později začal ke mně hlasitěji promlouvat Lukáš 9 kapitola, 23-24: „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, nes každý den svůj kříž a následuj mě...“ A teď v pokročilém věku se upínám k biblickým veršům z Janova evangelia 11,25: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“. Já se už vážně těším na setkání s Pánem.

Evi, jsem ráda, že jsi mezi námi a stále aktivní. Určitě platí, že čím jsme starší, tím menší je svět skutečností venku, ale tím bohatší svět niterný. Přeji ti, aby tě Pán Bůh posíloval ke všem úkolům, které ještě před tebe postaví. Děkuji za rozhovor.

Tamara Maláčová

● *Vánoční divadlo - v roli císařovny, 2017.*

ZAČÁTEK (A KONEC)

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.

(1.kniha Mojžíšova 1,1)

Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.

(Zjevení Janovo 22,13)

Slovo začátek (nebo počátek) je docela nenápadné, ale přesto má v Bibli velký význam. Například jím celá Bible začíná – na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Pro hebrejskou Bibli je tento výrok tak zásadní, že se podle něj jmenuje celá první kniha Tóry neboli Zákona. Obdobný význam má vlastně i latinský název Genesis = počátek, původ.

Počátek světa je vlastně nejčasnější představitelný čas. Předtím nebylo nic hmotného, neexistoval čas. Podobně dnešní vědci definují Velký třesk. Jako začátek.

Víra křesťanů v souladu s Písmem ale nezapomíná, že i tento počátek všech věcí předchází Bůh, Hospodin, Stvořitel světa. Bůh je před začátkem stvoření i po jeho skončení, Bůh existuje mimo čas, neboť i tento patří k Jeho stvoření.

Podle evangelia Janova je spolu s Bohem Otcem při stvoření Pán Ježíš Kristus. Jako integrální součást Boží Trojice je tady „od věčnosti“ a navěky. Jan říká, že skrze Něj byl svět stvořen. K Němu jako Soudci i Obhájcí posledního soudu také směřují celé dějiny.

Počátkem tedy začíná historie světa stvořeného, historie přírody i člověka, jejího správce, se všemi jeho vzepětími i pády, s jeho oddaností Bohu i s jeho hříchem. Historie krásná a příkladná, ale i ta ostudná a ošklivá, kterou bychom nejradši vymazali z paměti.

A celá tato historie směřuje ke svému cíli.

Toto lineární pochopení dějin, které nám dnes připadá samozřejmé, je vlastně biblickým objevem. Jiné filozofické systémy počítaly s tím, že svět buď postupně upadá, jde od dávných zlatých časů k budoucnosti,

kteřá nestojí za nic; anebo si představovali dějiny pohybující se v kruhu nebo ve spirále, v nichž se člověk pohybuje pořád dokola a vlastně kolem nás není nic nového, jen se opakuje to, co už tady dávno bylo.

Bible nás učí, že tak jako svět má počátek, má i konec. Tím uzavřem, za nějž už nedosáhne žádné odvolání, je příchod Pána Ježíše Krista, Spasitele a Zachránce, v moci a slávě. O této události mluví všechna evangelia, zmínky najdeme i v epistolách, a samozřejmě velmi barvitý obraz vykresluje kniha Zjevení Janovo. Ježíš přijde, aby ukončil dočasnost a zahájil věčnost, a aby nic zlého nepřekročilo tuto hranici.

Toto zakončení bychom jako křesťané měli vyhlížet s nadějí a radostným očekáváním, jako chvíli, kdy bude odstraněna bolest i smrt a bude setřena každá slza z očí. To jsou věru dobré vyhlídky!

Chvála Pánu Bohu, který nám dává taková zaslíbení!

Štěpán Janča

Neděle na Žárovém vrchu

Dne 4. září po bohoslužbách jsme se vydali oslavit zbytek neděle na Žárový vrch, který se nachází mezi Karlovou Studánkou a Vrbnem pod Pradědem.

Výlet zdařile zorganizovali Vláda Vašíř se svou ženou, za což jsme jim velmi vděční.

Bylo nás 10 plus pes Aki a Pán Bůh nad námi. Věkové složení účastníků bylo pestré, od dívek školou povinných až po důchodce. Šli jsme krásnou krajinou se vzornými smrky a nádhernými skalami a kamennými útvary. Srdíčko nám plesalo při pomyslení, jak vše nám náš Stvořitel učinil pro naši radost a potěšení.

Drobný deštíček, nalézání hub, pečení dobrůtek na ohni, bezprostřední rozhovory, dovádění Akiho, všechny tyto pros-

té věci nám přinášely radost a uvolnění.

Těšíme se na další výlet

a překvapení kam se vydáme příště. Nechcete jet s námi?

Lída Krčová

„Ber život s humorem, jinak se z něj po....“

Určitě jste si v kostele všimli muže, který svou výškou převyšuje všechny ostatní. Je to dvoumetrový Pavel Loyda. Se svou manželkou Evou mají dvě velké děti – Radka a Zuzku. Bydlí s nimi také Eviņa maminka a středně velký pes Čip. Pavel je ekonom a dobrý zpěvák v tenoru. Jeho občasná nepřítomnost v našem pěveckém sboru je hned znát. A Eva? To je starostlivá maminka a vzorná dcera. Dnes mi otevřeli dveře a dovolili vejít.

• Eva a Pavel ve svatební den, 1994

• **Evo a Pavle, jsem ráda, že jste si našli čas i odvalu k rozhovoru. A tak se zrovna zeptám: ani jeden nejste rodilým krnovákem, známe se však již několik let. Můžete prozradit, kde a jak jste prožili mládí a odkud přišli?**

Pavel: Místo mého narození jsou Moravské Budějovice v r. 1971. Dětství a mládí jsem si moc neužil. Protože mám zrakovou vadu, navštěvoval jsem od 6 let základní školu pro zrakově postižené. V 15 letech vedla moje studijní cesta do Prahy na ekonomickou školu opět pro zrakově postižené, následovalo pomaturitní studium na evangelické akademii v Praze. Vycházel tam časopis „Slyšíš, slyším“, kde jsem velmi rád vypomáhal s kopírováním a dalšími aktivitami. Poté mi místní přátelé pomohli získat místo na evan-

gelické akademii v Náchodě jako asistent nevidomých (Brailovo písmo, černotisk, prostorová orientace, čeština, matematika . . .). Nádherná práce. To bylo moje mládí do 23 let.

Eva: Jsem o dva roky mladší než Pavel. Pocházím z Hané z malé vesničky na Prostějovsku, z Pěňčina. Na návsi u rybníka stál husitský kostel a fara. Protože otec byl husitský farář, vyrůstala jsem se třemi sourozenci na faře jako nejmladší mazánek. Otec rád nakupoval množství knih a doma měl malé vydavatelství. Přestože to bylo v době vlády komunistů, která potlačovala církevní aktivity, otec doma vydával drobnou náboženskou literaturu a my, jeho rodina, pracovali na její distribuci. A tak už jako malá holčička jsem „provozovala protistátní činnost“. Plnila

jsem funkci zástěrky: rodiče jdou s dítětem na návštěvu, na poštu... V pubertě přišlo období vzdoru. Chtěla jsem mít kamarády, společné zájmy, normální dětství. Nebylo mi to dopřáno. Tenkrát se ve mně něco zlomilo. A sedí to ve mně ještě dnes. Po ukončení ZŠ otec rozhodl, že půjdu do Brna dělat školu, kterou jsem si nepřála - zdravotní laborant: „Tohle ti aspoň k něčemu bude.“ Bylo mi to k ničemu. Nebavilo mě to a v práci jsem se bála. Strach je moje celoživotní zátěž – pořád se všeho bojím. Můj sen bylo knihovnictví, začala jsem tedy navštěvovat teologickou fakultu.

• **Pamatujete si ještě na vaše první setkání?**

Pavel: Ano, moc dobře si to pamatuji. Jednou nás kamarádi pozvali na víkendovou

akci husitské církve v Lomnici nad Popelkou k farářovi Jaluškovi. Bezva program, jídlo, ale večer byl džez plný špinavého nádobí a někdo ho musel umýt. Eva. Přišel jsem za ní do kuchyně, jestli jí můžu pomoci. A tam u špinavého nádobí jsme se seznámili. Evku jsem odvedl z teologické fakulty ve druhém ročníku ke mně do Náchoda.

Eva: Seznámení v kuchyni u špinavého nádobí. Romantika, že? Když jsem Pavla poznala, studium šlo bokem a já utekla za svým chlapcem. Doma se to dozvěděli po čase. Jsem odbornice na vyrábění šoků.

• **Jak dlouho jste manželé a co je podle vás v manželství nejdůležitější?**

Eva: Pavel chtěl svatbu na sv. Martina 11. listopadu 1994, ale otec, který nás odnával, rozhodl, že obřad bude o den později v sobotu 12. listopadu. Svatba byla velká, manželé jsme již 28 let. A co je podle nás nejdůležitější? Když jsme s Pavlem nad tím přemýšleli, vyhrkla jsem „peníze!“ Vzpomínáš, Pavle, jak jsme se zpočátku kvůli nim hádali? Měli jsme jich fakt hodně málo.

Pavel: Pak jsme odpověď korigovali a shodli se na tom, že je to tolerance, tolerance, tolerance...

• **Jste spolu už 28 let. Vzpomene si na nějaký**

• Evička v 5 letech

výrazný společný zážitek?

Pavel: To ještě nebyly děti. Se skupinou přátel jsme jeli do Jeseníků. Byl konec srpna, vedro, my měli šušťáky a bundy. Vyšli jsme z Jelení Studánky na Ovčárnu. Ve Velkém kotli se najednou setmělo, začalo prudce pršet, pak pořádně chumelila a my se po chvíli bořili do půli lýtek ve sněhu. Fičel vítr tak, že jsme si ani nerozuměli. Teplota spadla o několik stupňů. Přestali jsme se orientovat.

Eva: Nemohli jsme jít dál. Síly nás opustily a já nebyla schopná to fyzicky zvládnout. Přátelé nás povzbuzovali: „Hýbejte se! Zmrznete!“ Ale moje síly byly u konce. V tu chvíli mě nenapadlo nic jiného, než se začít modlit: „Bo-

že, přece nás vidíš! Pomoz nám! Vyveď nás z této situace!“ Najednou se na chvíli roztouply mraky a já uviděla o kus dál chatku. Napadlo mě: „Bůh nám ukázal cestu, kudy dál!“ Okamžitě se zase zatáhlo, ale my už poznali správný směr. Za chatkou jsme přečkali nejhorší. Jako by mi Bůh řekl: „Spolehej se na mě. Jsem s tebou všude.“ I když si někdy říkám: „Tak tady se mnou už Bůh není,“ znovu a znovu si uvědomuji, že pomocná ruka Boží je na dosah.

• **Musel to být nepříjemný zážitek. O ten bych nestála. Někdy může Bůh běžné události spojit tak, že se z nich stanou zázraky. Možná jste jeden takový tehdy zažili. - Evo, řekneš nám ještě, co posiluje vaše manželství?**

Eva: Myslím, že to jsou hlavně společně prožité zkoušky. Měli jsme jich od začátku hodně. Když se narodil syn Radek, rozjela se mi do měsíce laktační psychóza. Musela jsem být hospitalizovaná na psychiatrii v Opavě, kam jsme se nastěhovali, dostávala elektrošoky a lékaři nevěděli, jestli se z toho dostanu. Půl roku jsem netušila, že mám nějaké dítě.

Pavel: Bylo to náročné období. 14 dnů jsem se staral o syna se vším všudy, 14 dnů moji rodiče a já chodil do práce a snažil se vše dohonit. Po půl roce se k nám Evka vrá-

tila. Za 8 let přišla Zuzanka už tady v Krnově. Narodila se zdravá, ale slepá. Známa nám zařídila operaci v Praze u odborníků. Musela proběhnout do měsíce, pak už by výsledek byl horší. Jezdili jsme s ní ke specialistům do jejich 16 let, kdy byla operovaná naposledy. Teď už vidí a začala si dělat autoškolu.

Eva: Někdy Pavlovi připomínám: svatbu jsme měli v kostele, ale já byla ta, co se pořád proti něčemu bouří. Pavel byl typický svazák. Cestu k Bohu si našel postupně během našeho šokbrtajícího manželství. Určitě si říkal: „Jestli to mám všechno vydržet, tak si cestu k Bohu musím najít.“

Pavel: Ha, ha. Všechno se dalo vydržet. Cestu k Bohu jsem nacházel postupně. Na evangelické akademii nás učily dvě farářky. Nehučely do nás, ale Bibli nám vysvětlovaly jako postpubertákům. S klukama na internátě jsme si pak říkali: „Hele, ta Bible, to je zajímavá knížka. Tak si ji přečteme.“ A pak v hospodě u piva ji začali probírat a mudrovat.

Eva: Každý z nás jsme prošli vlastním trápením a spolu to zvládli.

● **Nebudu příliš dotěrná, když se ještě zeptám, co vás v dnešní době nejvíce trápí, a myslím, že určitě máte alespoň z něčeho malinkou radost.**

Eva: Momentálně nás netrápí nic a prožíváme období klidu a radosti.

Pavel: Není tak úplně, protože umírá můj otec v 74 letech a tak to trápí celou rodinu.

● *Pavel se Zuzankou a Radkem, 2005*

Eva: To je pravda. Ale určitě máme také radosti. Mám velkou radost z toho, že když šel Pavel na operaci srdce, mnoho lidí se za něj modlilo. Touto cestou bych také všem chtěla poděkovat. Bylo to pro nás náročné období, dokonce jsem si na papír napsala všechny lidi, kteří posílali pozdravy, přání, modlili se. Pavlovi jsem papír schovala, aby si občas připomněl, jak velkou měl modlitební podporu. Operace se podařila, Pavel normálně funguje, chodí do práce. Prožíváme drobné radosti, jsem spokojená, celkově se nám daří lépe, jsme zajištěni. Také jsem ráda, že Ráďa si našel věřící dívku, je

ženatý a Zuzanka vidí, studuje střední školu a daří se jí.

● **Nemůžu vynechat závěrečnou otázku. Oslovuje vás nějaký příběh z Bible nebo se k nějaké biblické myšlence rádi vracíte?**

Pavel: To nemůžu říct. Když se nám život zašmodrchává, hodně si říkáme: „Ber život s humorem, jinak se z něj po....“ Taková nebiblická myšlenka mě napadá a jsem rád, že ji znám.

Eva: Verš nebo příběh nemám. Ale stává se mi, když jsem v úzkých, že mi naskočí slova z nějaké duchovní písně ze zpěvníku, pamatuji si třeba jen část a tu část si notuji

● *Pavel v roli zpěváka, 2018*

sama pro sebe tak dlouho, až se mi udělá dobře.

Jako malý dáreček přidám ještě tuto svou báseň:

Polední zvony

Tu slyšela jsem zvony bít.

Já myslela jsem, že k obědu mám jít.

Ne, to Tys mě zavolal v tichém šeru,

pokleknout v chrámu,

chrámem se stát.

By v něm hlas tvůj píseň svou

jak zvon mohl hrát.

Já však husí kůži měla

a strach v patách

se za mnou krčil.

Cožpak mě ani v této

tiché chvíli

neopustí ten zlý nepřítel?

Chci se chrámem

pro hlas zvonu stát.

Evo a Pavle, moc děkuji za vaši upřímnost. Věřím, že přes všechny nemoci, trampoty a zklamání stál Pán Bůh při vás a myslím si, že se nakonec vše v dobré obrátilo. Evi, tobě přeji hodně odvahy a trpělivosti ke tvým úkolům a službě do každého dne a tobě, Pavle, ať ti to pořád tak dobře zpívá. Tenor v kostele tě moc potřebuje. Děkuji za rozhovor.

Tamara Maláčová

● *Svatba syna Radka, 2020*

Krnov očima Eriky z Itálie

Možná jste si v minulém roce na nedělních bohoslužbách všimli drobné slečny, která přicházela občas mezi nás. Pokud jste byli na vánoční půlnoční, slyšeli jste, jak nám zpívala koledu v italštině. Šlo o Ericu Fazion, která pracovala rok jako dobrovolnice ve Slezské Diakonii. Ke konci srpna její projekt skončil a 6. září odcestovala do svých rodných Alp. Na rozloučenou nám napsala pár slov...

Jsem Erica, jsem Italka, a rok jsem byla dobrovolnicí ve Slezské Diakonii v Městě Albrechticích a bydlela jsem v Krnově.

Než jsem přijela do Čech, žila jsem v mezinárodní ekumenické komunitě Agape v Italských Alpách. Tam jsem potkávala lidi z celého světa, kteří mne inspirovali, abych věřila sobě a životu a s nadějným srdcem se přestěhovala z domova. Agape je místo, které mě nadchlo k víře v to, že lepší svět je možný, a načerpala jsem tam energii, abych i já s ostatními mohla přispět ke změnám. Dostala jsem tam tolik lásky, že jsem nakonec mohla odjet a tuto lásku přinést zase někam jinam.

Tak jsem se dostala do Krnova a konkrétně na mé pracovní místo. Pracovala jsem rok v Nížkoprahovém klubu pro děti a nácitileté s různými sociálními nebo rodinnými problémy. Těšila mě každá chvíle, kterou jsem s nimi mohla sdílet a snažila jsem se jim ukázat, jakou mají hodnotu.

Občas bylo těžké vidět, že pro ně něco opravdu dělám. Někdy jsem se cítila sama s přesvědčením, že můžeme dosáhnout nějaké změny. To bylo velmi těžké. Ale některé z nejlepších vzpomínek, co mám z Česka, jsou právě chvíle, strávené s dětmi: když jsem je rozesmála, protože mě baví tančovat legračním způsobem, když mě učily česká slovíčka a zajímavé věci o kytkách, když se poprvé se mnou podělily o své pocity, když mě objaly. Byl to dar, že jsem mohla s takovými citlivými dětmi sdílet lásku k přírodě a pozorovat krásu české krajiny.

To je něco, co mi bude určitě chybět: nikdy předtím jsem neviděla tak omračující podzimní západy slunce, barevné podzimní lesy, kvetoucí jarní zahrady. Od vašich krásných zahrádek jsem každý den dostávala kousek radosti, děkuji!

Děkuji také za vaši laskavost pokaždé, když jsme se setkali na bohoslužbách v Krnově. Možná si na mě někteří z vás vzpomenu, občas jsem chodívala na nedělní bohoslužby.

V Itálii jsem svou roztřesenou víru prožívala v otevřeném společenství Waldenské církve. Tato církev je docela podobná vaší. Také je organizována demokratickým způsobem, máme synod, k Večeři Páně je zván každý, kdo se touží přidat, někdy máme po bohoslužbách společný oběd, a také liturgie mi zněla povědomě, i když jsem vždycky všemu nerozuměla.

Jazyk byl vždycky překážkou, ale farář Štěpán mi laskavě posílal psané kázání, takže jsem si ho mohla přeložit. Obzvláště mě s vámi bavila hudba, to je něco, co můžu dělat, i když jinak nerozumím ničemu jinému. A musím připustit, že v mém sboru nemáme vždy tak dobré muzikanty a zpěváky.

Jsem moc vděčná, že jsem potkala vaše společenství: někdy během zimy jsem se cítila sama, a v té chvíli docházení do kostela, zpívání písní, vaše laskavé úsměvy, prohození pár slov, i když mi čeština ještě moc nešla, to všechno mi velmi ulehčilo.

Přeji vám požehnání na vaši cestu. A ať vždy cítíte lásku a podporu svých bratří a sester.

I my přejeme Erice Boží požehnání, ať už ji dál Pán Bůh pošle kamkoli.

Na její místo v Diakonii nastoupily dvě nové dobrovolnice z ciziny, tak se prosím v kostele rozhlížejte – možná se taky někdy objeví ☺

Tábor na Spálově

V druhé polovině července se na Podlučené louce ve Spálově u řeky Odry konal dětský tábor, kterého se účastnili i 4 děti a 1 vedoucí z Krnova. Přečtěte si, jak na tábor vzpomíná jedna z účastnic:

Tábor vytvořila YMCA Orlová a rozhodli se ho udělat na Spálově.

Na táboře nás ráno vzbudil okolo 7 ráno Mirkovým nádherným zpěvem, který zní jako umírající kohout. Po tomto nádherném koncertě přichází rozzcvička, koupání v řece nebo ranní běh, a po tomto týráni našich svalů přichází většinou vegetariánská snídaně, která se taky dá nazvat chlebem s pomazánkou, marmeládou, nebo někdy dokonce i šunkou.

Potom se přinese kytara a vznikne další nádherný koncert, kde je skoro každý hlas falešný. Pak následuje pohád-

ka o křesťanství (Josef Egyptský) a máme klid. Tedy do doby, než přijde hlavní vedoucí Daniel a nezvolá: „Nástup!“ Pak nastane chaos, zatímco se každý tým snaží seřadit do řady, co nejrychleji to jde.

Jednou za tábor se jde do bufetu, po týmech a každý tým s jedním vedoucím.

Tento tábor byl taky divný kvůli tomu, že se 3x jelo do ne-

mocnice. Poprvé si jeden starší kluk, když stavěl hráz, hodil kámen na prst, strhnul nehet a rozdrtil koneček kosti. Druhé zranění se stalo dalšímu klukovi, který vyřezával lžičku a porážal si palec, takže musel jít na šití. Třetí zranění bylo úplně v klidu, další kluk sekal dřevo a klepnul se opačnou stranou sekýrky do hlavy. Naštěstí nepanikařil, ale to bylo proto, že si toho ze začátku ani nevšimnul.

Poslední den už není VTH (velká táborová hra). Na konci tábora pomáháme se sundáváním týpíček, a pak se vyhlašují vítězové. Tenhle tábor byly 4 týmy: Motocykl vyhrál 1. místo, Alfa Dinosauri vyhráli 2. místo, Křovinořez vyhrál 3. místo a Bobřici vyhráli 4. místo. Já byla Motocykl.

/aj/

Sborový den v Bruntále

Smích i slzy dojetí

S vděčností v srdci vzpomínáme na onen krásný červenecový den. Povzbuzení, bohoslužba, setkání blízkých i vzdálených, voňavý guláš, fotografie, vrchovatý stůl, dávná svědectví, která znovu ožívají.

Děkujeme, Nebeský Otče, že mezi nás do Bruntálu přišel záblesk Tvé radosti.

Pavlaína Lakomá

Sborový den v Bruntále 10. 7. 2022

*Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.
Bible, Skutky 2,42*

Jahve / U2

V dnešním díle se opět zastavíme u tvorby irské superslavné kapely U2. Text jejich písně Jahve není potřeba dovysvětlovávat, mluví jasně. Odevzdávat svůj život Bohu je zároveň bolestivé i slastné. Zpěvák Bono Vox o tom vypráví velmi přesvědčivě.

Zajímavosti o písni

„Always pain before a child is born“ je narážka na verš z Bible, srov. Jan 16, 21: Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.

„A city should be shining on the hill“ je narážka na verš z Bible, srov. Mat 5, 14: Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře.

„Still I'm waiting for the dawn“ je další volný citát z Bible, srov. Žalm 130: Má duše čeká na Pána více než strážce na svítání.

Překlad i zajímavosti jsou převzaty ze stránky Karoketexty.cz, autor se zde podepsal jako (Yalka).

Poslechněte zde: <https://www.karoketexty.cz/texty-pisni/u/yahweh-11711>

Yahweh

*Take these shoes
Click clacking down some dead end street
Take these shoes and make them fit, yeah
Take this shirt
Polyester white trash made in nowhere
Take this shirt and make it clean, clean
Take this soul
Stranded in some skin and bones
Take this soul and make it sing, sing*

*Yahweh, Yahweh
Always pain before a child is born
Yahweh, Yahweh
Still I'm waiting for the dawn*

*Take these hands
Teach them how to carry
Take these hands, don't make a fist, no
Take this mouth
So quick to criticise
Take this mouth, give it a kiss, yeah*

*Still waiting for the dawn
The sun is coming up
The sun is coming up on the ocean
This love is like a drop in the ocean
This love is like a drop in the ocean*

*Yahweh, Yahweh
Always pain before a child is born
Yahweh, Yahweh
Why the dark before the dawn.Jahve,*

*Take this city
A city should be shining on the hill
Take this city if it be your will
What no man can own,
no man can take
Take this heart
Take this heart
Take this heart
And make it break*

Jahve

*Veźmi si tyhle boty
Které klapou kdesi slepou ulicí
Veźmi si tyhle boty a oprav je, ať padnou
Veźmi si tuhle košili
Bílý polyesterový šunt vyrobený, kdo ví, kde
Veźmi si tuhle košili a vyper ji doběla, doběla
Veźmi si tuhle duši
Uvázlou v jakési kůži a kostech
Veźmi si tuhle duši a rozezpívej ji, rozezpívej*

*Jahve, Jahve
V bolestech se rodí děti
Jahve, Jahve
Stále čekám na svítání*

*Veźmi si tyhle ruce
Nauč je, jak mají nést
Veźmi si tyhle ruce, nezatínej je v pěst, ne
Veźmi si tahle ústa
Vždy připravená kritizovat
Veźmi si tahle ústa, polib je*

*Stále čekám na svítání
Slunce už stoupá
Slunce už stoupá nad oceán
Tato láska je jako kapka v moři
Tato láska je jako kapka v moři*

*Jahve
V bolestech se rodí děti
Jahve, Jahve
Stále čekám na svítání*

*Veźmi si tohle město
Které leží na hoře a mělo by svítit do dále
Veźmi si tohle město, pokud je to tvá vůle
Co žádnému člověku nepatří, nemůže
žádný člověk vzít
Veźmi si tohle srdce
Veźmi si tohle srdce
Veźmi si tohle srdce
A zlom jej*

Narozeniny ve sboru v říjnu až prosinci 2022

Milí jubilanti,

přijměte naše blahopřání s přáním pevného zdraví, Boží ochrany a hojného Božího požehnání. Přijměte také do svých srdcí verše 5-8 ze 121. Žalmu:

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, On chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i na věky.

Redakční rada sborového časopisu Dobrý Pastýř

Říjen:

Jana **Strádalová**, Vlasta **Jeníčková**,
Darina **Balová**, Martina **Chlápková**,
Jarmila **Ničmanová**,
Pavla **Vybíralová**, Lydie **Jančová**

Listopad:

Kristýna **Tylečková**, Stanislav **Vybíral**,
Jiří **Marek ml.**, Michaela **Čičmanová**,
Kryštof **Dokoupil**

Prosinec:

Petr **Strnadel**, Věra **Marková**,
Pavel **Čepara**, Marie **Šimková**,
Marek **Wdówka**, Lukáš **Sedláček**,
Tomáš **Kubica**, Lydie **Zmrzlíková**,
Marie **Marková**

Letos to bylo všechno jinak

Letošní noc kostelů jsem navštívila pravděpodobně poprvé ve svém životě. Letos to totiž bylo všechno jinak...pro mě jinak.

Nedávno jsme byli s Markem (mým manželem) přijati za členy sboru. Starost o některé záležitosti, aktivity apod. se nás již „jinak“ dotýkají. Byla jsem oslovena, abych přidala svůj hlas nejen k písni evan-

gelického pěveckého sboru, ale také ke chválám. Bezva! To mi vcelku jde, díky Bohu, a tak s Boží pomocí...proč ne? Pár zkušek jsme skloubili dohromady, doma nacvičovali písne - méně i více známé - a nastal pátek 10. 6. 2022.

Přijela jsem z práce rovnou do kostela a již slyším hudební soubor Tramínek, jak vesele pje písničky. V lavicích sedělo

mnoho lidí a mě těšil pocit, že jsme spolu, radujeme se z hudby a svižných písní. Mimochodem...stává se vám někdy, že během poslouchání svižného a veselého zpěvu se vám chce brečet radostí? Mě se to stává často, hlavně když slyším zpívat děti. Byť tentokrát jsem soubor dětí Brumendo zpívat neslyšela. Tramínek je soubor dospěláků, slzy mi i tak při prvních tónech tekly. Jelikož jsem osoba stydlivá, slzy jsem potají utírala a dál se mohla soustředit na pokračování programu.

Během přestávky se lavice mírně vyčistily a nastoupil smíšený evangelický pěvecký sbor. Společně jsme si vychutnávali atmosféru chval. Lidé nás odměnili potleskem a vše jsme pod taktovkou a vedením Štěpána Janči zvládli.

Následovalo vystoupení pastorů a farářů. Při písničkách, svědectvích a promluvkách k obecnstvu se mohl každý

zamyslet, pousmát, rozjímat, hloubat v duši a být s Bohem. Já měla starost o jednoho z posluchačů, který svým velmi hlasitým zpěvem rušil jejich vystoupení (zpíval z plných plic, i když písně neuměl). Snažila jsem se s ním o tom tiše mluvit, vysvětlovat, že svým zpěvem ruší i ostatní, ale nebyla jsem patrně tak přesvědčivá, a občas zpíval dál. Nu což, užil si to!

Ve 22 hodin nadešel čas chval otevřený všem muzikantům. Zpívali jsme a chválili, co to šlo. Nic zvláštního jsem v této chvíli neprožívala. Vnímala jsem však, že se lidé usmívají,

jsou uvolnění a mají radost.

V mezičase jsme si mohli se známými zavzpomínat na staré časy a zanedlouho začala část ztišení a zpěvů z Taizé. Přiznávám se, že i v dobách, kdy jsme se jako mládežníci scházeli na Travné, tak zpěvy z Taizé byly pro mne cizí a „nepasovaly“ mi. Jak jsem psala v úvodu...všechno v tento den bylo pro mne jinak. Štěpán Janča dal pokyn, abychom zapálili svíčky, kostel potemněl, nepatrně se přisvětlil kříž v čele kostela a vznikla tak velmi zvláštní atmosféra. Štěpánka Křehlíková mezi písniemi čet-

la modlitby, které se právě těmito písniemi prokládají, a já se přistihla, že se mi to velmi líbí a že si vytvořenou atmosféru užívám. Díky Bohu za další nové poznání!

Uvědomila jsem si také, že Štěpán Janča měl s touto Nocí kostelů spoustu práce. Myslel i na takové detaily jako svíčky, speciální světla, ozvučení, provázal celým večerem, nezapomněl noty a texty nejen k našim evangelickým písniím, ale doprovázel téměř všechny hosty, kteří na Noci kostelů vystupovali. Bravo a děkuji!

Věra Wdóvková

Naše první „Noc kostelů“ a historie Moravských bratří

Noc kostelů je název akce, při které se na jeden večer otevírají kostely a modlitebny v České republice a v některých dalších zemích v Evropě. Zábavným a zajímavým programem lákají veřejnost k návštěvě těchto míst. Před 10 lety jsme se připojili poprvé. Co nám k tomu tehdy napsala Denisa Vyroubalová?

„1.6.2012 se náš sbor poprvé připojil k celostátní akci Noc kostelů. Dveře kostela se otevřely v 18 hodin a první návštěvníci mohli poslouchat varhanní skladby v podání Jana Maláče a Radoslava Bednára. Po krátkém přivítání nastoupil evangelický pěvecký sbor se svými písněmi. Celý večer byl provázen životním příběhem Davida Zeisbergera – jednoho z Moravských bratří, který působil mezi severoamerickými indiány. O jeho životě

• Šplhání do věže

• Exulanti odcházeli do Herrnhutu i přes Krnov

a působení jsme se mohli dočíst na výstavce Horsta Schinzela. V 19 hodin první skupina zájemců vystoupala na věž. Mezitím běžel pro diváky film ze života Moravských bratří a hraběte Zinzendorfa s názvem: Hrabě Zinzendorf – síla přesvědčení. Během celé akce směly děti navštívit nedělní, kde je čekalo zábavné tvoření, výroba indiánských náramků a ozdob, případně nechat si namalovat na obličej indiánské vzory. Ve 21.30 vystoupila skupina naší mládeže se scénkou ze života Moravských bratří: Ohio 1781 – zajatci na řece Sandusky. A přišel závěr. Za celý večer se v kostele vystříдалo kolem 120 hostů. Akce byla provázena příjemnou náladou a myslím, že se velmi vydařila.“

Tolik Denisa Vyroubalová.

Kdo byl David Zeisberger? Připomeňme si krátce historii Moravských bratří neboli obnovené Jednoty bratrské. Letos je to rovných 300 let od založení Herrnhutu – Ochranova (1722). Co tomu předcházelo?

Po bitvě na Bílé hoře dopadla na Čechy a Moravu plnou silou protireformace. Násilná rekatolizace znamenala konfiskaci protestantských majetků, nucenou emigraci a v případě poddaných kruté věznění, mučení a popravy. Mnoho evangeliků prchalo do zemí s protestantskou vrchností – na Slovensko, do Polska, do německých zemí, zejména Pruska a Saska. Navzdory pronásledování se lidé na mnoha místech scházeli k modlitbám a četbě Písma. Víra se předávala z generace na generaci zejména na severní Moravě, kde v okolí Suchdolu a Fulneku měla Jednota bratrská před tím silné německé sbory. Když počátkem 18. století náboženský útlak ještě zesílil, další evangelíci hledali svobodu víry a svědomí v exilu.

Předehra v Německu (Sasku)

Mikuláš Ludvík, hrabě Zinzendorf (1700-1760) po-

cházel z urozené křesťanské rodiny. Studoval v Halle na pietistických školách Franckeho a po absolvování práv nastoupil do státních služeb jako dvorní a justiční rada v Drážďanech. Navzdory vysokému společenskému postavení konal ve svém domě pobožnosti, kterých se mohlo účastnit nejen služebnictvo, ale směl přijít každý, kdo měl zájem.

Předehra na Moravě

Kristián David ze Ženkla vyrostl v Štamberku byl vychováván přísně katolicky, avšak vnitřní klid nenacházel. Učil se v Holešově tesařem a jednoho dne našel na půdě v domě svého mistra ukrytou Bibli. Jeho mistr – tajný evangelík – mu vyprávěl, že uctívání obrazů a svatých jsou lidská přikázání. Jen Ježíš Kristus je cesta, pravda a život. Setkání Kristiána Davida s pronásledovanými evangelíky a jejich utrpením jej velmi zasáhlo. Jeho osudy by vydaly na román. Hodně cestoval

• Malování indiánských obličejů

a v r. 1722 se objevil v lužickém Zhořelci (Görlitz), kde poznal hraběte Zinzendorfa. Když mu vyprávěl o pronásledování nekatolíků ve své vlasti, byl hrabě dojat a slíbil mu, že kdo chce svobodně vyznávat svou víru, může se usadit na jeho panství. David se vrátil na Moravu a všem o tom nadšeně vyprávěl. V jeho rodném kraji stále žily vzpomínky na působení J.A. Komenského a víra byla udržována kázáními pietistického faráře Steinmetze v Chrámu milosti v Těšíně, kam nekatolíci přes značné nebezpečí tajně chodovali.

První uprchlíci

Kristián David začal převádět první exulanty. Jeho cesta vedla i přes Krnov. První byli Augustin a Jakub Neisserovi, nožiči ze Žiliny u Nového Jičína. Měli prosperující živnost, ale všechno nechali za sebou. V noci 8.6.1722 se vydali na nebezpečnou cestu s manželkami, dětmi a dvěma příbuznými. Evangelíci, kteří zůstali, byli podrobeni

krutému zacházení a mučení, které často nevydrželi.

Pod ochranou Páně

Správce panství přidělil uprchlíkům místo k usídlení v lese u cesty z Löbau do Zittau (Žitava) pod kopcem zvaným Hutberg. Zde Kristián David 17.6.1722 porazil první strom ke stavbě svého obydlí. Jméno kopce Hutberg bylo přijato jako dobré znamení. Správce o tom Zinzendorfovi napsal: „Dej Bůh, aby Vaše Jasnost mohla vybudovat na tomto kopci zvaném Hutberg město, které by nejen samo stálo „pod ochranou Páně“ (unter des Herrens Hut), ale jeho všichni obyvatelé by stáli neúnavně „na stráž Páně“ (auf des Herrens Hut).“ Tato slovní hříčka dala osadě jméno Herrnhut, česky Ochranova.

Postupně ochranovští vyslali desítky misionářů do celého světa. Křesťané získáni touto misí a jejich potomci jsou dnes ve světě známi jako Moravští bratři (Moravian Brothers).

/vm/

• Mladí hrají scénku ze života Indiánu

2.10. 16.00
23.10.
6.11.

evangelická fara

Albrechtická 8
Krnov

rozhovory
o budoucnosti
krnovského
evangelického sboru

další informace na:

krnov . evangnet . cz

